

Operațiunea Aldebaran

Contacte cu oameni dintr-un alt sistem solar

Întâmplările senzaționale ale familiei Feistle

Jan van Helsing

Traducere din limba germană
Ioana Cristina Mihai

Copyright © 1997 by EWERTVERLAG S.L.
Copyright © 1999 de Editura Antet Revolution

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii **Antet Revolution**, orice reproducere a unui fragment din această carte inclusiv prin fotocopiere sau microfilm este strict interzisă.

Redactor: Mihai Vasilescu

Tehnoredactare computerizată: Antonia Cristescu

Coperta: Ianoș Stan

ISBN 973-98993-5-8

Distribuit de:

DAC REVOLUTION, Tel: 0744 335 750
E-mail: tonomatulcucarti2012@yahoo.com
www.tonomatul.ro; www.EdituraAntet.ro

Cuprins

Mulțumiri	6
Prima mea impresie	7
Introducere	13
Capitolul 1 Cum a început totul	21
Capitolul 2 Primele concluzii	53
Capitolul 3 Întâlnirea stranie	56
Capitolul 4 Întorsătura decisivă	60
Capitolul 5 Cunoașterea de sine	70
Capitolul 6 Memorii	75
Capitolul 7 Somnambul	80
Capitolul 8 Dimensiuni superioare	84
Capitolul 9 Vizită nocturnă	88
Capitolul 10 Ședință de hipnoză de la 1 decembrie 1996	95
Capitolul 11 Societatea VRIL	99
Capitolul 12 Călătoria la Mr. X	127
Capitolul 13 Puterea magică a femeilor	129
Capitolul 14 Ce dovezi există pentru zborul	
VRIL-Odin?	134
Capitolul 15 Protocole hipertelepatice	140
Capitolul 16 Explicații tehnice în legătură cu	
zborul în canalul dimensiunii	154
Capitolul 17 Există baze ale extraterestriilor	
pe Lună și pe Marte?	162
Capitolul 18 Sunt aldebaranii strămoșii noștri?	170
Capitolul 19 Amintirile Sandrei	175
Capitolul 20 Ce rol joacă micițele ființe cenusii?	186
Capitolul 21 Ce este „Operațiunea Aldebaran“?	191
Capitolul 22 Sunt masele pregătite în vederea unui	
contact cu extraterestrii?	195
Capitolul 23 De ce nu s-a ajuns până acum	
la o aterizare oficială?	199

Capitolul 24	Când își vor face aldebaranii intrarea oficială?	204
Capitolul 25	Sunt aldebaranii deja printre noi?	207
Capitolul 26	„Men in Black“ (MIB)	211
Capitolul 27	Puterea mass-media	220
Capitolul 28	Despre realitatea lumii de dincolo	225
Capitolul 29	Un scurt rezumat	229
Capitolul 30	Ce posibilități și concluzii pot rezulta din aceste informații?	234

Concluzii	239
Anexa A: Au produs „relatăriile despre răpiri“ spaimă? .	243
Anexa B: Întâmplările lui Franz von Stein după citirea acestei cărți	255
Anexa C: Un avertisment în loc de încheiere	268
Anexa D: Reflectia (Oglindirea)	270
Anexa E: Despre materialul foto	272
Anexa F: Are Germania din nou arme secrete?	274

Dedicăm această carte tuturor fraților noștri și surorilor care au acceptat de bunăvoie să ia parte la această operațiune, pentru a ajuta cât mai mulți pământeni în timpul schimbărilor viitoare. Dar înainte de toate o dedicăm copiilor noștri comuni pe care îi vom aduce în curând pe Pământ pentru a crea împreună noua lume.

Salutări din Aldebaran de la:

Arkan,
Rodon,
Siwa
și Eno

la ceilalți, ca și de la celelalte ființe din cosmos, care ne pot sprijini ca niște „frați mai mari”.

Familia Feistle, către a cărei relatare de întâmplări vrem să ne îndreptăm atenția, este abia la începutul unei călătorii lungi și abia a început să coopereze conștient cu frații și prietenii noștri dintr-o altă lume. Ei sunt în același timp oameni naturali, rupti din vîrtejul vieții cotidiene și, de aceea, și descrierile lor sunt simple și sincere. Eu însă am scris din adâncul inimii. Poate tocmai acesta este motivul pentru care au avut contact cu extra-terestrii.

De aceea, urmați-vă și dumneavoastră inima și nu intelectul, căci acela poate doar prelucra ceea ce cunoaște deja. Urmați-vă simțurile și aveți curaj să trăiți ceea ce vă coplesește. Probabil că e propria dumneavoastră sănătăț străveche pe care o primiți înapoi. Noi putem cel mult să vă aprobăm.

CAPITOLUL 1

„Cum a început totul...“

– povestit de Reiner –

Copilăria mea s-a desfășurat în mod fericit și mulțumitor, cu excepția sentimentelor de teamă care se furișau în fiecare noapte în sufletul meu și care nu m-au părăsit până la vîrstă de 12 ani. Noaptea aveam sentimentul că ceva sau cineva s-ar afla în cameră și de aceea nu-mi puteam imagina să dorm cu lumina stinsă. Părinții mei, la care căutam în toți acești ani ocrotire și înțelegere noaptea (de cele mai multe ori între ei doi în pat), considerau toate descrierile și trăirile mele doar simple fanțezii. Însă acest lucru străin, necunoscut, care mă înfricoșa, îmi îngreuna foarte mult viață și de aceea gândurile mele zburau în mod curios în depărtările cosmosului. Simțeam intuitiv că acolo pot găsi răspunsul la întrebările mele. Într-un fel știam deja de pe atunci, că acolo există viață – poate mai multă decât mi-ăș fi putut închipui vreodată – și că acest „acolo sus” e legat într-un anumit mod de mine.

Dar ceea ce mă speria înainte de toate erau spitalele. Coplii fiind, intram pur și simplu în panică, când trebuia să mi se scoată amigdalele. Mama nu mă putea liniști și nici calmantele nu ajutau la nimic. Nici măcar nu puteam spune ce mă însăși de fapt: camerele sterile, controalele, halatele albe?

Cândva, aproximativ la vîrstă de 11 ani, am avut prima dintre întâmplările mele ciudate. Și anume, eu și prietenii mei ne jucam pe atunci pe o pajiste, când am descoperit în centrul acesteia un cerc ciudat. Părea cumva ars, dar nu era. L-am întrebat pe țăranul căruia îi apartinea terenul de acest lucru, dar nici el nu știa ce-ar putea reprezenta cercul sau de unde ar fi putut să provină el. Așa că nu ne-am mai gândit la acest incident și l-am și uitat curând.

Abia ca adult mi-a revenit acest eveniment în conștiință. Ocupându-mă între timp cu vizionarea OZN-urilor și cu cercurile

din lanurile de grâu, am devenit deodată conștient că „cercul nostru“ trebuie să fi fost locul de aterizare al unui OZN, aşa cum erau descrise și fotografiate de multe ori în literatura SF uzuală.

Totuși nu i-am acordat atenție în continuare. Anii treceau fără să se fi întâmplat ceva demn de remarcat în acest domeniu.

Apoi, la mijlocul anului 1992, când am cunoscut-o pe actuala mea soție, Karin, viața mi s-a schimbat radical. Ea mi-a stârnit senzații deosebite, iar interesul meu pentru OZN-uri a crescut tot mai mult. Se pare că avea legătură cu ea, căci deodată mi-au reapărut acele sentimente inexplicabile de teamă, pe care nu le mai avusesem deja de mulți ani. Era ceva cu Karin, ceva care scotea toate astea din nou la suprafață?

În octombrie 1992 au apărut în plus vise extrem de ciudate. Mă cuprindea sentimentul că s-ar afla cineva în dormitor care mă urmărea și mă trezeam de fiecare dată transpirat. Mă simteam complet neajutorat, însă și mai rău mă simteam datorită incapacității de a mă mișca, stare care mă cuprindea de fiecare dată. Aveam senzația că întreaga cameră se micșora și mă înghe-suia. De asemenea, nu eram în stare să o trezesc pe Karin. Eram ca paralizat. După unul dintre aceste „vise“ (care erau de fapt foarte reale – aproape prea reale) am trezit-o pe Karin, atunci când mi-a revenit capacitatea de mișcare, pentru a-i povesti alb ca varul ce se întâmplase. În acest timp eram complet răscolit, atât de tare mă speriasem. Karin trebuie să fi simțit frica mea, căci, deși dormea, a încercat să mă ajute în vis și să alunge acel lucru necunoscut care nu avea o formă identificabilă. Poate nu fusese un „vis“? Poate a fost într-adevăr ceva în camera noastră, dar ce?

În ciuda interesului meu crescând pentru așa-zisul „feno-men OZN“, în acea vreme nu am văzut nici o legătură între acesta și visele mele și temerile produse de acestea. Astă s-a schimbat instantaneu când într-o seară de Crăciun, în 1992, am urmărit filmul produs la Hollywood „Intruders“, în care era vorba de relatări autentice ale unor pacienți, adunate de un psihiatru ame-

rican și publicate datorită paralelismelor evidente dintre ele. Toti acești pacienți relatau că au fost luati noaptea de ființe mici, cenușii, pe nava acestora și „controlați“ acolo într-un anumit mod. În urma „controalelor“, toti pacienții prezintau ceva comun – mici cicatrice la picior, la burtă sau la mâna, unde ori li s-a implantat, ori li s-a extras ceva.

Văzând asta în film, ne-au cuprins fiorii în repetitive rânduri, căci noi amândoi prezentam aceleași cicatrice ca pacienții din film – rotunde – absolut identice una cu alta. Nu ne puteam aminti de unde aveam aceste cicatrice, într-o dimineață apăruseră pur și simplu.

Presupuneam deja că se ascunde mai mult în spatele acestei povești. Nu se putea să fie doar Science Fiction. Si astfel am aflat ceva mai târziu, că acest film se baza într-adevăr pe așa-zise „răpi“ care au fost cercetate de omul de știință Bud Hopkins.

După această surpriză, sigur că nu am mai avut liniște și am încercat prin cercetări în cărți și la congrese să descoperim mai multe despre așa-zisele „răpi“.

În acest timp am dat de cartea „Contacte“ a doctorului Johannes Fiebag, în care erau prezentate asemenea relatări despre „răpi“ și o fotografie a unei nemăoaice cu aceleași cicatrice pe care le aveam și eu și Karin. Deci un nou indiciu pentru noi.

Datorită acestei fotografii i-am scris doctorului Fiebag și apoi ne-am întâlnit cu el în decembrie 1994, când acesta a organizat o întâlnire a celor „răpi“, în apropierea Hanovrei.

Eram fascinați de relatările, însă în același timp ne cuprindea un sentiment ciudat. Pe de-o parte aveam aceleași cicatrice, temeri și coșmaruri ca și ceilalți, pe de altă parte însă ne venea foarte greu să credem că ne privea și pe noi.

Prin toate cercetările și căutările noastre după răspunsuri neam confruntat „obligatoriu“ atât de mult cu ezoterica și OZN-urile, încât ne-am decis să deschidem o librărie profilată pe ezoterică. Nu doar pentru a răspândi astfel de literatură în popor, ci și pentru a-i atrage pe cei cu aceleași preocupări.

După ce la început am oferit predominant literatură ezoterică, de-a lungul timpului am ajuns la o mai bogată ofertă de cărți despre OZN-uri, organizând chiar o dată pe săptămână o întâlnire pentru cei preocupați de acest fenomen.

Simteam pur și simplu nevoie să fim cumva activi în această direcție și să informăm oamenii despre asemenea evenimente. Însă propria noastră legătură cu toate acestea nu voiam să-o conștientizăm. (Interesant era că cele mai vândute cărți din librăria noastră erau pe departe cele ale lui Jan van Helsing care ne deschiseseră și nouă ochii.) La o săptămână după ce am citit primul volum, am visat că-l voi cunoaște cumva personal pe Jan și chiar că ne vom împrieteni – și aşa s-a și întâmplat.

Prin preocuparea intensă cu ezoterica, desigur că propria mea conștiință și căutarea binelui a progresat și am început să-mi slefuiesc viața și destinul. Mi-am spus în legătură cu visele mele: „*Ajunge, nu vreau să-mi mai fie frică*”, iar prin exercițiu mental, prin controlul conștient al gândurilor și prin urmărirea simțămintelor mele am reușit încet, dar sigur să-mi înving frica și să privesc totul dintr-o altă perspectivă. Eram convins că întâmplările prin care am trecut și care îmi provocau frică, nu făceau asta pentru că erau într-adevăr „rele” sau înpăimântătoare, ci de vină era această neștiință nenorocită, care mă tortura, căci nu știam „ce” se întâmplă cu mine.

De aceea, am decis să las lucrurile să curgă, având credința că odată și-odată voi afla sensul lor. Prin asta frica mea s-a transformat încetul cu încetul în curiozitate crescândă.

Se pare că prin această detasare mi-am impulsionat subconștientul, căci am avut un „vis” extrem de ciudat într-o noapte. Era atât de copleșitor, chiar cu privire la evenimentele reale, încât vreau să-l introduc în acest loc:

Karin și cu mine ne aflam undeva într-un zgârie-nori imens, erau prezenți mulți oameni, toți îmbrăcați foarte elegant. Deodată am auzit un ordin telepatic în capul meu. Eu am părăsit camera și am mers în alta pe a cărei fereastră se zărea o navă

spațială – o farfurie zburătoare – plutind. Două ființe mici și cenușii au intrat plutind pe fereastră, asemenea unor fantome și m-au salutat (aceste ființe semănau cu cele care fuseseră prezentate în filmul „Intruders“). Nu mă cuprinsese însă deloc frica. Părea că îi cunoșteam de mult timp. În gând am auzit o voce, care părea să vină de la o ființă dintre acelea și care-mi spunea să strig pe Karin – telepatic – ceea ce a și funcționat. A trebuit să ne lungim și miciile ființe ne-au atins cu o vergea de metal pe frunte. Presiunea produsă pe fruntea mea era stranie. După câteva minute am avut voie să ne ridicăm și ființele aceleia au plutit înapoi înspre nava lor.

Trezit din acest vis, stăteam lungit în pat și simteam încă presiunea pe fruntea mea. Să Karin avea aceeași presiune pe frunte, după care a trebuit să constatăm că am avut amândoi același „vis“. Această presiune pe frunte a ținut toată ziua.

Ne devinea tot mai clar că eram de fapt o parte din acest scenariu, că am trăit și noi asemenea „răpiri“, dar că nu ne putem aminti de ele în stare trează.

Trebua mai întâi să urmeze un alt „vis“ sau să spun mai degrabă „viziune“, înainte ca noi să devenim „activi“.

Această viziune din aprilie 1994 arăta astfel:

Era o zi superbă de vară și mă aflam pe o stradă, când deodată cerul s-a întunecat și sute, mii de nave spațiale de tot felul s-au arătat pe cer. Karin era și ea de față, iar amândoi priveam calmi și liniștiți acest spectacol. Se pare că nu ne surprindea deloc – ba din contră – eram fascinați de ceea ce se petreceea acolo.

Însă ceilalți oameni intraseră în panică și alergau îngroziti în toate părțile. Nu înțelegeau ce se petrece. Haosul era de nedescris și era destul de înpăimântător să urmăresti ce reacții trezește acest eveniment la oamenii neștiutori. Persoane care ne cunoșteau veneau la noi strigând: „*Ajutați-mă, ajutați-mă...*“ Însă nu puteam. Ne avertizasem prietenii și cunoștințele în urmă cu câțiva ani și le relatasem despre această zi – despre aterizarea extraterestrilor – care va sosi la un moment dat. Am fost luati însă în râs.

Le-am spus că va veni o zi când sistemul nostru solar va suferi o transformare și Pământul va fi ridicat la un nivel superior de frecvență. Oamenii care s-au deschis conștient către aceste energii, vor supraviețui acestei transformări. Le-am mai spus că trebuie să învețe să se detașeze de bunurile lor materiale, să învețe să trăiască din nou simplu și în armonie cu natura. Cuvintele noastre n-au avut însă nici un ecou în sufletele lor.

Deodată am zărit un om uriaș, înalt de vreo doi metri și jumătate, care purta o haină lungă, neagră și o pălărie mare și neagră. Mergând spre el am simțit o dragoste și o incredere de nedescris față de această persoană. Ne-a zâmbit și a spus: „*Copii, acum e timpul să mergem acasă*“. După aceea și-a deschis haina și ne-am furisat dedesubt. Și în acest moment se întâmplă ceva coplesitor, incredibil, aproape imposibil de descris în cuvinte.

Karin și cu mine am fost trași în sus, în direcția uneia dintre navele spațiale și ne-am transformat în lumină pură. Era sentimentul perfect, pe care nu-l mai avusesem în toată viața mea. Am observat apoi de sus mulți, foarte mulți oameni rătăcind, care plângneau și urlau de furie. Voiau să ajungă și ei la acest om și să fie trași în sus într-o navă cosmică. Însă nu era posibil. Omul negru le explica că această energie ar carboniza oamenii care nu și-au ridicat nivelul magnetic și al frecvenței printr-o viață conștientă și plină de dragoste. Numai oamenii care și-au urmat intuiția și vocea interioară și care au inima „acolo unde trebuie“, ar putea să suporte această energie și raza de lumină. În ciuda avertismentului său câțiva au încercat și au ars în lumina lunecătoare.

În toate locurile din lume, aceasta s-a întâmplat simultan. Multă își trăiseră viața după principiul iubirii și ajunseseră de aceea la frecvența de oscilație necesară pentru a fi transportați de raza de lumină pe o navă spațială. Însă mai mulți oameni nu au reușit. Noi urmăream totul cu tristețe. Mult mai mulți ar fi putut să reușească, însă ei nu au vrut să știe nimic despre aceste lucruri.

Deodată viziunea mea a luat sfârșit. Mi-a rămas până astăzi intipărită în minte.

O lună mai târziu, în mai 1994, am văzut pentru prima dată un OZN. Împreună cu câțiva martori am zărit o felie mare, argintie, care realiza manevre de zbor ciudate. Nu ar fi putut să fie în nici un caz un avion sau ceva de genul acesta pentru că acestea nu pot efectua manevre de zbor în zig-zag. A fost un eveniment impresionabil și noi am știut că nu va fi ultima oară. În acele momente ne-a cuprins o bucurie adâncă și o liniște interioară.

Evenimentele s-au înmulțit și anul 1995 aduce cele mai mari schimbări de până atunci. În acest an s-a întâmplat aşa-numitul „eveniment cheie“, care va duce la punctul culminant „cazul nostru“ și va schimba radical viața întregii familii.

Era noaptea de 30 spre 31 ianuarie 1995. Ne-am dus ca de obicei devreme la culcare, însă de data aceasta părea să fie ceva în aer, o anumită încordare. De exemplu, televizorul se stricase, dar și în rest această noapte părea cumva diferită. Știam că se va întâmpla ceva.

Să pisicile mieunau speriate și neliniștite, altfel decât de obicei. Într-adevăr ni se mai întâmplasea că ceva deja de câteva ori, dar niciodată atât de puternic ca în această seară. „Poate vom avea vizitatori în această noapte?“, glumeam noi râzând. De-am fi știut cât de aproape am fost de realitate, când am spus asta.

N-am putut să adorm, eram foarte neliniștit sufletește, mă întorceam spre dreapta, apoi spre stânga și mă cuprinsese o zăpușcală aprinsă. Cândva, nu ștui exact când am adormit în sfârșit. Deodată m-am trezit brusc și am avut sentimentul că tocmai căzusem în pat. Am simțit exact căderea și am deschis speriat ochii. Stăteam lungit pe spate și m-am întors spre stânga pentru a privi ceasul. Era șase și jumătate dimineață și îl auzeam clar pe fiul lui Karin, Markus, jucându-se pe computer. (Este un fan al computerului.) Eram sătă la sătă treaz, deci cu siguranță nu mai visam. Cunoșcând faptul că sunt complet treaz, m-am întors de pe-o parte din nou pe spate și apoi i-am văzut pe „ei“ – perfect conștient. M-am speriat foarte tare în primul

moment, dar, după ce am expirat din nou, am rămas lungit și foarte liniștit, complet fascinat de această priveliște.

La o distanță de aproximativ doi metri am văzut stând la fereastră o ființă mică, cenușie, cu un cap foarte mare și cu doi ochi negri, imenși, că de insectă. Puteam să văd clar pentru că jaluzeaua era trasă doar pe jumătate și în apropiere era instalat un felinar. Era destul de multă lumină pentru a recunoaște totul exact. Puteam doar să privesc această ființă în ochii ei mari, întunecăți. Privirea mi-era atrasă ca prin farmec și nu puteam să-mi iau ochii de la ea. Întreaga energie provineau din ochii ei, care mă linișteau literalmente și aveau ca efect faptul că nu mai eram în stare să strig, respectiv să mă mișc. Eram paralizat. Cunoșteam deja această stare din întâmplările anterioare, asemănătoare viselor, însă diferența era că de data aceasta eram treaz. În final am reușit să mă rup de privirea acelei ființe și am zărit o a doua ființă care mă analiza. Între patul soției și ușa dormitorului am văzut, spre mirarea mea, că acolo se mai afla ceva diferit, mai mare. Era o ființă înaltă, pe jumătate materializată, asemănătoare omului de aproape 2,20 metri înălțime (pot spune asta cu o asemenea exactitate pentru că această ființă stătea în fața dulapului nostru și capul ei era la aceeași înălțime cu marginea de sus a dulapului). Din păcate n-am putut recunoaște, spre deosebire de omuleții cenușii care apăreau „în carne și oase“ în cameră, decât contururile acestui uriaș. Erau însă contururile unui om normal.

Privirea mea a alunecat spre ușa dormitorului, unde am percepuit ceva foarte fascinant. Acolo am văzut o a treia ființă mică, asemănătoare unui om, care tocmai intra pe ușa închisă a dormitorului, ca și când această ființă există. Era o nebunie! Eu însumi stăteam doar liniștit și observam totul ca și când măști și ființe s-ar dizolvat în aer, s-ar dematerializat literalmente și ar dispărut ca și când n-ar fi existat niciodată. Pentru că îmi pierdusem orice simț al timpului, am putut doar să presupun, că de mult a durat totul.

Nu pot decât să repet – era absolut real.

Întâmplarea nu mi-a confirmat doar „sentimentul“ descris

de doctorul Fiebag, de a fi fost „transportată“ noaptea, ci și bănuiala mea ascunsă că aceste ființe mici, cenușii, nu acționează singure. Astă contrazicea însă toate relataările altor „răpitii“, care provineau de cele mai multe ori din SUA și care vorbesc în principiu doar de acești mici omuleți cenușii. Însă în cazul meu era vorba de altceva – foarte deosebit, cum se va constata mai târziu.

După ce au dispărut acele vietăți, am reușit în sfârșit să mă mișc complet și mi-am recăpătat din nou controlul asupra corpului meu. Apoi am trezit-o pe Karin, care a reacționat imediat și l-am povestit ceea ce tocmai mi se întâmplase. Mă asculta încordată, spunând doar: „Ah, mi-ar fi plăcut să-i văd și eu“. În fundal îl mai auzeam încă pe fiul nostru, jucându-se pe computer. Nu pricepuse nimic din cele petrecute.

Acum mi se adusese dovada definitivă, că toate întâmplările mele asemănătoare „viselor“, petrecute de-a lungul anilor, nu fuseseră coșmaruri, ci se desfășuraseră real. Doar că la alt nivel al conștiinței.

Fiecare om care doarme se află într-o stare de schimbare a conștiinței și exact în acel moment aceste ființe ne contactează. Desigur, e foarte greu să dovedești acest lucru, pentru că astfel de relatări sunt luate imediat drept închipuire sau fantasme. Îi cu trebuie să recunoști că m-am îndoit deseori de propria mea sănătate mintală. Dar, exceptând cicatricele prezente sau alte însemne fizice ale acțiunilor de răpire, există o posibilitate să afli dacă aceste întâmplări sunt fantazme sau realități – hipnoza.

În acest caz special am trecut printr-o întâmplare absolut reală și am avut certitudinea totală că nu eram dus cu duhul. Se pare că există un motiv mai serios pentru care tocmai eu am fost cel confruntat cu acest contact fizic. În plus mi-a spulberat și ultima îndoială, mi-a întărit credința să merg mai departe și să transmit cele petrecute și altor oameni. Chiar știind că voi fi luat drept nebun.

După toate aceste întâmplări, nu mi-a fost posibil, cu toată voința mea, să scot din viața mea OZN-urile și am luat o hotă-

râre pe care o amânasem deja de un timp și care probabil că va fi fost una dintre cele mai importante decizii din viața mea – m-am hotărât să mi se facă o hipnoză regresivă. Am vrut, în sfârșit, să dau de capăt întregii povești și am vrut să știu de ce aceste ființe veneau tocmai la mine și mai ales încotro mă duceau cu ele.

La 1 mai 1995 era timpul, venise ora adevărului. În timp ce alții întreprindeau în această zi o excursie în natură, eu am pornit o călătorie spre interior, spre inconștient. Era un sentiment straniu să nu știu ce mă așteaptă și de aceea eram destul de agitat. Eram conștient că ar putea deveni un coșmar, dar nici nu voiam să mă gândesc la asta. Mă simțeam destul de puternic în interior ca să-mi asum acest risc și imboldul meu de a afla mai multe era mai pronunțat decât grija că ar putea ieși ceva rău din asta.

Domnul doctor în medicină, Henning Alberts, neurolog și psihiatru din Stuttgart, pe care l-am cunoscut în timpul întâlnirii mele cu doctorul Fiebag, mi-a explicat exact, cum se va desfășura totul și a purtat o discuție amănunțită cu mine, luându-mi neliniștea interioară. Mi-a explicat că, dacă va deveni neplăcut, eu voi putea fi oricând stăpân pe situație și nu voi fi fără apărare. Aveam mare încredere în el și am putut astfel să mă relaxez profund, repede și fără probleme.

Prima ședință de hipnoză la 1 mai 1995

A durat doar puțin până când subconștientul meu a fost pregătit să elibereze informații care rămăseseră ascunse adânc în mine. (Ne-am decis să reproducem această și următoarele două ședințe de hipnoză sub formă de povestire, pentru că în această prezentare sunt mai ușor de parcurs. Astfel e posibil să introducem și detalii, pe care Reiner le-a observat în timpul hipnozei, dar pe care nu le-a exprimat verbal. Dar pentru că textul trebuia să rămână cât mai apropiat de forma originală, se poate ca el să fie reprodus în unele locuri mai degrabă infantil și în altele

chiar incorRECT din punct de vedere gramatical. Textul original în sistemul „întrebare – răspuns“ (însă cenzurat) îl găsiți în prima carte a lui Reiner și Karin, numită: „Infinitatea existenței“. Noi pornim de la acea parte a ședinței, care e interesantă pentru noi:

Reiner: „E seară, ora 11.00 și eu mă foiesc neliniștit de colo colo în pat.“

Dr. A.: „Să ce se întâmplă acum?“

Reiner: „Orele trec, mă trezesc brusc, nu pot să-mi dau seama ce oră e. E beznă în cameră, bănuiesc că ar fi aproximativ ora 2.00 noaptea. Acum începe să mă ardă întreg corpul, dar nu percep dureri fizice. O prezență străină își face apariția în cameră, nu văd nimic, însă simt că se află ceva în cameră și că mă urmărește.“

Oh... dar ce se întâmplă acum? Instantaneu se face lumină în cameră, întregul dormitor se umple de lumină albastră. Stau nemîscat în pat, incapabil să mă mișc. Acest sentiment al neajutorării m-a cuprins în întregime. Acum devine cetos în cameră, întregul dormitor este inundat de o ciudată ceată de nepătruns. Pot identifica o figură, e mică, delicată, poate de 1,20 m, cu un cap enorm și ochii pieziși, negri, ca de insectă.“

„Cunoașteți această ființă?“

„Da, cunosc de mult timp această ființă, e prietena mea, o cunosc deja de mic copil (de când m-am născut). Vorbeste cu mine și spune că nu trebuie să mă tem de nimic. Acum vine spre mine, vine lângă patul meu și îmi pune mâna pe frunte. Se simte ciudat, cumva altfel, rece, ca și când mâna ar fi fost răcită de această ființă. Acum a apărut din nou acest sentiment ciudat – întregul meu corp, fiecare celulă este inundată de o energie stranie. Simt clar și evident că întregul meu corp se transformă. Devin greu și ușor în același timp.“

Pierd orice simțire a corpului ca și când n-ăș mai poședa un corp material. În această clipă resimt foarte